

BAKIN İŞTE MESELE BU!

Münir Aktolga
Mart 2015

„İç talebe değil de ihracat artışına dayalı olarak büyümek istiyoruz. İhracat artsın ki üretim de artsın, büyüyelim diyoruz¹.

İhracatın artması ise, dünya pazarında talebi olan malları, dünya kalitesi ve dünya fiyatıyla üretmeye bağlı. Çünkü dünya pazarında (küresel pazarda) büyük rekabet var. Türkiye'nin dünya pazarında talebi olan malları, dünya kalitesi ve fiyatı ile üretip üretmediğinin göstergesi, Türkiye'nin "Küresel Rekabet" (dünya ülkeleri arasındaki rekabet) sıralamasıdır.

Dünya Ekonomik Forumu (World Economic Forum-WEF), ülkelerin verimlilik düzeyini belirleyen göstergelere dayalı olarak, ülkenin güçlü ve zayıf yanlarını ortaya çıkarmak ve politika yapıcılara yol gösterebilmek amacıyla araştırmalar yapıyor. Bu araştırmalar sonucu hazırlanan "Küresel Rekabet Raporu 2013-2014" raporunda, küresel rekabet gücü bakımından Türkiye, 148 ülke arasında 44. sırada.

Ayrıca, 148 ülke arasında bilimsel araştırma kurumlarımızın gücü bakımından 63'üncü sıradayız. Şirketlerin Ar-Ge harcamaları sıralamasında 68'inci, bilim adamı ve mühendis sıralamasında 53'üncüyüz.

Sayın Uras devam ediyor: Küresel rekabet sıralamasında öne çıkabilmenin yolu "üretimde inovasyondan-yenilikçilikten" geçiyor. İnovasyon, yenilikçilik ise, araştırma-geliştirmeyle mümkün olabiliyor. Araştırma geliştirme kapasitesi de eğitime ve bilgiye bağlı. Fransız işletme okulu INSEAD, Cornell Üniversitesi ve Dünya Fikri Haklar Örgütü (WIPO) tarafından hazırlanan "Küresel İnovasyon Endeksi 2013" raporunda Türkiye 142 ülke arasında 68'inci sırada. Endeksin ilk sırasında **İsviçre** yer alıyor. ABD 5. Almanya 15. G.Kore 18. **Japonya** 22. ve **Çin** 35. sırada. Türkiye'nin "inovasyon" konusunda geriliğinin arkasında "Bilimsel araştırma kurumlarının yetersizliği, şirketlerin Ar-Ge'ye önem vermemeleri, şirketlerin Ar-Ge için para harcamamaları, eleman çalıştıramamaları ve nihayet üniversite öğretim üyelerinin Ar-Ge yapacak güçte olmamaları" var.

Türkiye'de temel **eğitim** seviyesinin geriliği, bilimsel gücünü artırmasına imkân vermiyor. OECD tarafından düzenlenen 15 yaşındaki öğrencilerin temel eğitim seviyelerini gösteren araştırma sonuçlarına göre (PISA Testi sonuçları) Türk öğrenciler 65 ülke arasında genel ortalamada 45'inci sırada. Öğrencilerimiz bilgi bakımından matematikte 44'üncü, okumada 42'nci, fende 43'üncü sırada yer alıyorlar“..

E, biz daha neyi tartışıyoruz Allah aşkına! Yok efendim bugün temel çelişki Doğu ile Batı-Doğu ve Batı medeniyetleri- arasındaki çelişkiymiş (Huntington'un kulakları çınlasın!!), Batı, emperyalist kapitalizmi- küresel sermayeyi temsil ederken, Doğu, mazlum halkları-sömürülenleri temsil ediyormuşta.., E, daha daha!!... Türkiye de, o ezilen, sömürülen Doğu'nun İslam'ı temsil eden yükselen gücü olarak „kapitalizme alternatif, finans oligarşisine, neo liberalizme karşı, faiz düşmanı İslami bir sistem“ icad ederek bu gidişe dur diyecekmişte²!!

Yahu kardeşim sakın olun hele biraz!! Peki, nasıl yapacakmış Türkiye bütün bunları? „Göklerden gelen bir ses, bir karar“ böyle emrediyormuş!..Allahım yarabbim, eski Türkiye'nin

¹ <http://www.milliyet.com.tr/kuresel-rekabette-44-uncu-siradayiz/ekonomi/ydetay/2034160/default.htm>

² <http://www.aksam.com.tr/yazarlar/cemil-ertem/akifin-anlattigi-canavarin-agzinda-olmayin-sakin/haber-392534>

Devletçi-Kemalist statükosuna karşı, onun „paralel yapılarına“ karşı mücadele ederken birileri kafayı üşütmeye başladılar!!..

Böyle düşünmek yanlış tabi, işin kolayına kaçmak oluyor!!.. Olayın boyutları çok daha geniş. Şöyle açıklamışız daha önce³:

“Açın bakın, tarihimiz boyunca Devlete karşı direnişlerin nasıl oluştuğuna ve geliştiğine bakın; eğer vaktiniz yoksa da, şu an yaşadığımız olaylara, sürece, etrafınıza bir bakın, sonra da biraz düşünün tabi, nedir bütün bunların anlamı diye! Babai İsyanlarından şeyh Bedreddin olayına, Şah Kulu’ndan Erdoğan’a kadar bizde sisteme karşı bütün muhalefet hareketleri daima kendine MESİYANİK bir lider yaratarak, onun açtığı bayrağın altında gelişmişlerdir (“bizde” derken buna sadece Türkleri değil, Kürtleri de dahil ediyorum, anlaşılıyor her halde!!.)

NEDEN Mİ diyorsunuz? Çok açık aslında: Kendisini ‘Tanrı’nın yeryüzündeki gölgesi’, Tanrı adına bütün mülk-„kul“ adı verilen insanlar da dahil-„sahibi“ olarak gören katı merkezîyetçi bir sisteme karşı ancak gene Tanrısal bir güce dayanarak mücadele edilebilirdi. İşte, bu nedendir ki, bizde Devlete karşı yürütülen bütün mücadelelerin hepsi de, daima, Tanrı tarafından gönderilen bir MESİH’in açtığı bayrağın altında gelişmişlerdir!..Bunun başka yolu yoktur!. Liderin egosuyla falan da alakası yoktur bunun (Erdoğan’ı ve Öcalan’ı kastettiğimi anlıyorsunuzdur her halde!.) Çünkü o lider istemese dahi birlikte hareket ettiği insanlar bir süre sonra onu-onun da iradesinin dışında-bir MESİH olarak algılamaya başlayacaklardır. Bu, onların varolan sistemin kutsallığına olan inançlarından kaynaklanan bir olaydır. Çünkü, kutsal-Tanrısal olarak varolan birşey, gene ancak Tanrı’nın emriyle, onun tarafından gönderilen bir „kurtarıcının“ etrafında toplanarak değiştirilebilirdi (eğer bir Erdoğan’ın, ya da Öcalan’ın gücünü, etki alanını anlamak istiyorsanız, bu satırları daha bir dikkatli okumanız gerekecektir!)..

Sistemin kendi içindeki muhalefetin nabzı böyle attığı için, sistemin içinde onunla etle tırnak usulü birlikte gelişmeye çalışan sivil toplum potansiyeli de bu kültürün etkisi altında büyür ve gelişir.. Çünkü, bir noktaya kadar bu onlar için de bir avantaj gibidir aslında!..Kendisini, „değiştirilmesi mümkün olmayan Tanrısal bir güç“ olarak gören bir sistemi, gene Tanrısal bir araçla değiştirmek fırsatına kim hayır diyebilirdi!..”

Evet, işte şu ana kadar yaşanan sürecin diyalektiği bu olmuştur; ama artık bu sürecin sonuna geldik-geliyoruz. Çünkü, bundan sonra yaşanılacakları artık devrimin ikinci aşaması çerçevesi içinde ele almak gerekecektir..

Bu süreci en iyi dile getiren bizzat Erdoğan’ın kendisi aslında. Bakın ne diyor: „Eldeki malzemeye bu güne kadar gelebildik ama artık daha ileriye gidemiyoruz, patinaj yapmaya başladık“!.. İşte bu cümledir ki, bir bitişin olduğu kadar yeni bir başlangıcın da habercisidir.

Evet, devrimin birinci aşaması tam da burada-„patinaj yapmaya başladığımız“ bu noktada-tamamlanıyordu. Osmanlı’nın Reaya’sının- Cumhuriyet’in „Halk’ının“-yani, eski Türkiye’nin „yönetilenlerinin“ aşağıdan yukarıya bir hamleyle iktidara gelerek Devleti ele geçişlerinin hikayesi burada sona eriyordu. İşin özü budur. Şu an yaşananlar ise, bir toplumsal travma haline karşı gene toplumsal düzeyde cereyan eden bir psiko terapi süreci..Kolay değil, yüzyıllardır hep ezilmiş, bazan „Kul“, ama her zaman ikinci sınıf insan statüsünde ele alınmış bu insanlar. Eski Türkiye’nin „zencileri“ denmiş onlara. Başta, Tanrı’nın yeryüzündeki gölgesi, kadiri mutlak bir Devlet-Sultan, ve de onun altında, hiçbir hakkı hukuku olmayan kullar!! Yüzyıllarca bu diyalektiği yaşamış insanlarımız. Sonra süreç onları öyle bir yere getiriyor ki, bir Erdoğan çıkıyor ortaya!. Onda kendi ezilmişliklerine karşı protestoyu, isyanı buluyor bu insanlar. Bu yüzden de onu adeta bir mesih mertebesine çıkarıyorlar..

³ <http://www.aktolga.de/a64.pdf>

Şimdi biten-kendi içinden kendi diyalektik inkârını-alternatifini-üreterek bitmek zorunda olan-süreç bu işte!.

Devrimin ikinci aşaması başlıyor derken kastettiğimiz süreç, bir metafor olarak, toprağa düşen bir tohumun kendi inkârını gerçekleştirme sürecine benziyor! 10 Ağustos 2014'e kadar-eski Türkiye'nin Devletinin ele geçirilmesine kadar- olan sürecin anlamı, tohumun çatlayarak filizlenmesi olayına benziyordu!.Toplumsal diyalektikte bu, Kemalist Devlet sınıfının bütün kurumlarıyla birlikte iktidardan indirilmesine, geniş bir halk koalisyonu tarafından Devletin ele geçirilmesine denk düşüyordu!.. Bu andan itibaren yaşanılmaya başlayan süreç ise, artık devrimin ikinci aşamasının diyalektiğine tabi olarak gelişmektedir..Çünkü, bu durumda artık, meydana gelen bitki de - kendini inkâr sürecine bağlı olarak- meyvaya-tohuma durma sürecine girmektedir!. Olayı Türkiye gerçeğinde somutlaştırmaya çalışırsak, şu an itibariyle yaşanan sürecin özü aslında Erdoğan'ın temsil ettiği devrimci-millîci-jakoben geçiş iktidarının, en tepe noktasına varma aşamasında iken kendi diyalektik inkârını yaratma çabasına denk düşüyor. Bu yeni sürecin kahramanları artık biad kültürüne bağlı modern kullar olamaz. Bunlar artık, Babacan tipi, Arınç tipi politikacılar olacaktır. Sadece AK Parti camiası içinden de değil, bütün diğer kanalların içinden çıkıp gelen yeni tipten kadroların biraraya gelmesiyle ortaya çıkacak bir tarihsel uzlaşma kültürünün ürünü olacaktır. Bekleyin hele seçimden sonrası nelere gebe!..

Eskiden bu türden süreçler on yıllara uzanan-bazan daha fazla-zaman dilimlerinde yaşanılırdı. Ama şimdi artık hızlandırılmış devrimci süreçler yaşıyoruz!..21.yüzyılda, dışa açılma sürecini tamamlamış, küresel dinamiklerle bütünleşmiş bir Türkiye'de artık başka türlü mümkün olamaz!..

Devrim, hiçbir zaman, eskiden beri varolan sistemin içinde, gene ona ait olan güçlerin bir reaksiyonu, "yönetilenlerin" "yönetenleri" iktidardan indirerek onların yerine kendilerinin geçmesi olayı değildir!..Hele hele, yaşanan süreç hiçbir zaman bir medeniyetler çatışması olayı değildir!. Yani, „çöken, iflas eden Batı ya karşı Doğu'nun-İslam'ın yükselişi“ olayını yaşamıyoruz. Evet, bu arada bir „medeniyetler çatışması“ da yaşanıyor; ama asıl yaşanan-21.yüzyıla özgü küresel bir demokratik devrim diyalektiğinin içinden çıkıp gelmekte olan yeni bir küresel kültürün oluşumu sürecidir, yeni bir küresel medeniyetler sentezinin yaratılmasıdır.

Sonuç mu? „Patinaj yapmaya başlayınca“, hemen „Diriliş Ertuğrul“ dizisine-750 yıl öncesine-özenerek kurtarıcı rolüne soyunmak yerine (kendimizi hemen „İslam'ın kurtarıcısı olma“ psikolojisine kaptırmak yerine) , biran evvel, Devletçi Kemalist eğitim sistemini değiştirerek onun yerine („İslami nesiller yetiştirmeye yönelik“ İslami bir eğitim sistemini falan da bir yana bırakarak!!) bilgi üretimini temel alan modern bir eğitim sistemine sahip olmaya, bu şekilde küresel rekabet mücadelesindeki yerimizi daha da yükseltmeye çalışalım. 21.yüzyılda hamaset yaparak laf üretmekle değil, bilgi üretmek, katma değeri yüksek mallar üretmek yol alınabileceğini unutmayalım. Küresel rekabet mücadelesinde daha üst basamaklara çıkabilmek için „damarlarımızdaki asil kana“-„stratejik olarak derin zihniyetimize“- değil, bilgi üretme sürecine güvenelim..